

O dilemă în generația lui Daniel

Când să te pleci și când să rămâi în picioare – Daniel 3

Având în vedere că era un lucru obișnuit pentru împărații asirieni să-și ridice statui după chipul lor, este foarte probabil că statuia de aur de 30 de metri înălțime ridicată de împăratul Nebucadnețar să fi fost ridicată după chipul său. El dorea ca toți, în special conducătorii poporului, să-l recunoască măreția și să-i dovedească loialitatea prin aceea că se vor închina acestui chip. E de înțeles că pe măsura ce lucrarea acestui chip înainta, în aceeași măsura discuțiile, fie și contradictorii, avansau și ele. Babilonii nu întâmpinau probleme în a se pleca și adora acest chip, cu atât mai mult cu cât împăratul Nebucadnețar adusese multă prosperitate și mult succes în Babilon. Drept urmare, închinarea înaintea chipului nu era altceva decât expresia recunoștinței și loialității față de împărat.

Însă pentru mulții iudei care locuiau în Babilon, perspectiva de a se închina chipului ridica o mare dilemă. A 2-a poruncă din decalogul primit prin Moise spune: *“Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos”* (Exod 20:4,5). Să fi fost această poruncă valabilă și în împrejurări de forță majoră? Ar fi putut ei să se închine în mod formal, în exterior, în timp ce, în interior, și-ar fi păstrat inima lor dedicată Domnului?

Oamenii din celelalte națiuni și limbi, respectiv imigranții non-iudei, absorbiți în imperiul babilonian, se închinau recunoscând prin aceasta că împăratul Nebucadnețar le-a cucerit ținuturile, indiferent dacă o faceau cu reținere, chiar cu mânie și amărăciune. Ei arătau prin închinarea lor supunerea față de un împărat puternic și victorios.

Ce ai fi făcut?

Ziua a sosit. Impresionanta statuie de aur era terminată și se ridica deasupra văii Dura. O mulțime de persoane cu vază a vastului imperiu stătea înaintea ei (Daniel 3:3). Porunca împăratului suna ferm și clar: când veți auzi sunetul instrumentelor muzicale, *“să vă aruncați cu fața la pământ și să vă închinați chipului de aur pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar”* (3:5). Apoi instrumentele muzicale au început să sune. Cu mare pompă, toți au început să se închine. Presiunea era mare! Având în vedere că un număr destul de mare de iudei aveau poziții sus-puse în imperiul babilonian (Daniel 1:4,6; 3:8), este puțin probabil că Șadrac, Meșac și Abednego să fi fost singurii iudei prezenți în imensa vale. Totuși, ei au fost singurii iudei văzuți de către niște

caldeenii invidioși ca stând în picioare: *“Dar sunt niște iudei, cărora le-ai dat în grijă treburile ținutului Babilonului, și anume Sadrac, Mesac și Abed-Nego, oameni care nu țin seama deloc de tine, împarate”* (3:12). Ce ai fi făcut dacă erai acolo?

Iudeii au avut mult timp la dispoziție pentru a se gândi și a discuta între ei diferitele opțiuni pe care le aveau. Sunt sigur că au discutat între ei! Casele și sinagogile lor trebuie să fi fost animate de discuții contradictorii conținând convingeri ferme și diverse propuneri. De fapt, fiecare generație de bărbați și femei cu teamă de Dumnezeu s-a confruntat, la rândul ei, atât cu provocări cunoscute, dar și cu unele situații noi apărute. Pentru creștinii din secolul 21, parte din problemele vechi se referă la cât bine și cât rău este în capitalism, socialism sau comunism, dacă este bună sau nu pedeapsa cu moartea, chestiunea granițelor deschise pentru imigranții aflați în mari nevoi, discuții privitoare la sclavie, căsătoria între diferitele rase de oameni, participarea creștinilor în politică sau în armată, problema războiului și a folosirii armelor nucleare, etica planning-ului familial și a avortului. Dar, de asemenea, ne confruntăm cu dileme noi, cum ar fi creșterea crescândă a acceptării trăirii în concubinaj, rata divorțurilor urmate de recăsătorire, acceptarea legală a căsătoriilor formate din persoane de același sex sau chiar existența celor care-și schimbă sexul. Sau iată o altă dilemă cu care, mai nou, ne confruntăm: dacă bătrâna ta mamă creștină este ținută la pat, în durere constantă și având o dorință fierbinte să plece și să fie cu Domnul și Mântuitorul ei, cum ai răspunde eventualei ei cerințe pentru eutanasiu activă sau pasivă?

Asemenea iudeilor din Babilon, noi trebuie, de asemenea, să cercetăm, să medităm și să discutăm diferitele dileme cu care se confruntă generația noastră. Casele, adunările, conferințele și seminariile noastre trebuie să fie animate de studii și discuții biblice deschise, pline de respect și eleganță, pentru a căuta gândul lui Dumnezeu (și) în problemele etice ale zilelor noastre. Suntem somați în Scriptură să nu ne conformăm cu modul de gândire al unei lumi fără Dumnezeu, ci să fim transformați de o minte înnoită (Romani 12:2). Fără a dezvolta convingeri biblice puternice, nu vom ști dacă trebuie să ne plecăm sau dacă trebuie să rămânem în picioare. Fără reflecții biblice, atât personale cât și colective, noi creștinii vom ajunge să considerem cultura noastră ca fiind “normală” sau “acceptabilă”, în loc să fim sarea și lumina pe care Domnul Isus o așteaptă de la noi (Matei 5:13-17). Dorești să pui deoparte un timp pentru a reflecta în mod serios asupra problemei date de dilemele din generația noastră? Cum vei răspunde la aceste provocări?

Șapte argumentații uzuale

Când avem de luat decizii dificile, noi oamenii avem răspunsuri diferite la aceeași problemă. Sunt destul de sigur că fiecare din cele șapte tipuri de argumentație prezentate mai jos și-au avut proprii susținători printre iudeii din Babilon, după cum au proprii susținători și printre creștinii de astăzi. Vei putea observa că un anumit tip de argument poate fi corect în anumite situații, în timp ce în altele să nu fie corect. Problemele de natură etică sunt complicate, putând apărea ca fiind bune dintr-un anumit unghi și rele dintr-altul. S-ar putea să nu fie întotdeauna la îndemână o “soluție simplă” și, din această cauză, unele probleme pot fi încadrate la capitolul **dileme**.

Deși un răspuns biblic la o anumită dilemă ar putea fi mai dificil de găsit, coroborat cu faptul că în fața unor dileme unii creștini aleg să se plece în timp ce alții aleg să rămână în picioare, n-ar trebui să te conducă la concluzia că dilemele de ordin etic n-ar avea nicio soluție clară. Însă

asemenea provocări ar trebuie să te încurajeze să rămâi smerit și cu atenție sporită în dorința de a afla gândul Domnului într-o anumită problemă dată.

În timp ce vei citi cele ce urmează, imaginează-te în vremea când statuia de aur era construită. Plasează-te în pantofii unui iudeu care asculta o discuție aprinsă într-o sinagogă din Babilon și cântărește validitatea acestor 7 tipuri diferite de argumentație.

1. Problema s-ar putea să dispară: “Îl vedem pe Nebucadnețar cum construiește un chip de aur, dar probabil nu-l va termina. Poate Dumnezeu va interveni și va distruge chipul de aur înainte de momentul în care ni se va cere să ne închinăm înaintea lui. Sau poate altor iudei li se va cere să se închine, nu iudeilor din sinagoga noastră. Poate ar fi cazul să pregătim chiar o călătorie de familie sau de afaceri pentru a fi siguri că nu vom fi prezenți la momentul inaugurării chipului. Dacă ne concentrăm atenția pe Dumnezeu și rămânem într-o atitudine pozitivă, El ne va scăpa de asemenea dileme consumatoare de timp.” Este aceasta un argument valid?

Când era sub amenințarea împăratului Irod, lui Iosif I s-a cerut să o ia pe Maria și pe pruncul Isus și să scape în Egipt. Când erau amenințați de Faraon, Moise le-a spus israeliților să se liniștească: “*Domnul va lupta pentru voi; stați liniștiți*” (Exod 14:14). Dar o evadare sau a avea o stare liniștită s-ar putea să nu fie uneori posibil. Părinții pot alege să închidă ochii când în școala primară copiii învață despre posibilitatea schimbării sexului sau când, la liceu, sunt încurajați în direcția experiențele hetero sau chiar homosexuale. Adunările creștine ar putea spera că divorțurile urmate de recăsătorie nu se vor întâmpla chiar în mijlocul lor, că bărbații și femeile cu atracție pentru persoane de același sex nu vor bate niciodată la ușa lor, sau că niciodată un credincios sau o credincioasă aflați în mare suferință nu vor cere vreo formă de eutanasiu. A închide ochii sau a ne ascunde de realitate nu ajută la nimic. Pur și simplu, aceasta este lumea în care trăim. Dacă nu ne-am făcut timp să aprofundăm Cuvântul lui Dumnezeu, să avem exercițiul discuțiilor asupra lui, discuții însoțite de rugăciune, cu scopul de a ne dezvolta convingeri ferme asupra unora din aceste probleme, vom căuta să ocolim problemele în timp ce vom trăi într-o pretinsă lume religioasă de izolare, sau vom fi de acord cu cei care sunt mai vocali, fie că vorbim de legalismii conservatori sau de liberalismii culturali.

2. Fii adaptat din punct de vedere cultural: “Domnul ne-a vorbit prin profetul Ieremia spunându-ne să ne adaptăm vieții din Babilon, să “*construim case și să le locuim; să plantăm grădini și să mâncăm din rodul lor. Să ne însurăm fiii și să ne mărităm fetele...*”. De asemenea, am fost încurajați să ne integram în viața de zi cu zi din Babilon: “*să urmăriți binele cetății în care v-am dus în robie și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atârână de fericirea ei!*” (Ieremia. 29:4-7). Închinându-ne înaintea chipului de aur este un fel babilonian de a zice “multumesc” împăratului. Neînchinându-ne, ne va face pe noi iudeii să fim împotriva babilonienilor. Fiind diferiți într-un moment așa de crucial, ar putea fi interpretat ca o dovadă de elitism sau de rebeliune. Și, oricum, este un lucru uzual pentru marii împărați să-și ridice statui după chipul lor. Și este o practică comună în a-ți arăta respectul, supunerea și loialitatea față de marii cuceritori prin faptul că te închini înaintea statuiilor lor. Ar trebui să ne plecăm, însă

nu ca un act religios, ci ca un act de respect, în conformitate cu această cultură în care ne ducem existența.” Este aceasta un argument valid?

În timp ce apostolul Pavel a fost în călătoriile sale, a fost foarte conștient și atent în ce privește diferitele tipuri de cultură locală: *“Cu iudeii m-am făcut ca un iudeu, ca să câștig pe iudei; cu cei ce sunt sub Lege m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege ... ca să câștig pe cei ce sunt sub Lege...M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei.”* (1 Corinteni 9:20-22). Însă, într-un număr din ce în ce mai mare de țări, actul sexual înainte de căsătorie a devenit o normalitate. Ar putea concubinajul să fie considerat ...un fel de căsătorie? Dacă într-o anumită cultură un bărbat se căsătorește cu alt bărbat, sau un bărbat are mai multe soții, cum ar trebui creștinii să se raporteze la această stare de fapt? De secole, creștinii au fost învățați că Biblia definește căsătoria ca un legământ pe viață între un bărbat și o femeie. Având în vedere schimbările culturale, definiția aceasta ar avea nevoie de ajustări? Asemenea apostolului Pavel, putem fi relevanți cultural, evitând astfel împotriviri inutile de natură culturală. Însă sunt situații când creștinii sunt chemați să fie diferiți și să se ridice împotriva celor din jur. Cultura nu este o forță morală neutră! (1 Ioan 5:19).

3. Studiați textul biblic cu atenție: “*Uitați-vă cu atenție la cuvintele din a 2-a poruncă din decalog: “Să nu-ți faci chip cioplit... Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești ...”* (Ex. 20:4-5). Este interzis iudeilor să se închine la idoli pe care ei înșiși i-au făcut. Drept urmare, această poruncă nu se aplică în mod direct situației noastre. Mai mult, Decalogul a fost dat lui Israel când aceasta era în pustie, pentru a-l ajuta ca națiune să fie sinceri cu Domnul și pentru a-l opri în a se amesteca cu celelalte religii păgâne. Contextul acela e atât de diferit de cel în care trăim noi în Babilon. Așadar, această poruncă nu ne ajută să rezolvăm dilema cu care ne confruntăm aici în Babilon”. Este aceasta un argument valid? “

Sfânta Scriptură trebuie studiată cu atenție: *“Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.”* (2 Tim 3:16-17). Fiecare cuvânt, fiecare expresie, fiecare paragraf are un înțeles, un context și un scop. Suntem avertizați să nu trecem peste ce este scris (1 Cor. 4:6). Mănați de intenții bune, Fariseii au adăugat interpretările lor asupra Scripturii la Scriptură însăși, ca apoi să nu mai facă nicio distincție între interpretările lor și Sfânta Scriptură. Trebuie să fim onești și suficient de smeriți pentru a evita să cădem în aceeași greșeală. Studiul Biblic este un lucru solemn! Un pasaj din Scriptură ne-a fost dat, de exemplu, pentru a ne da o înțelegere echilibrată sau a ne da o anumită lumină asupra altor pasaje. Trebuie să fim cu grijă în studiul nostru și acolo unde Sfânta Scriptură oferă suficientă claritate, să nu ne temem să tragem concluzii ferme. Revelează Biblia ceva din gândul lui Dumnezeu în chestiunea diferențelor între sexe? Așteaptă ceva diferit Dumnezeu de la șot decât de la soție? Sunt bărbații și femeile construiți să fie semnificativi diferiți? Este Biblia suficient de clară în a distinge între un divorț valid și unul nevalid? Sau ne poate ea ajuta să tragem niște concluzii ferme dacă este corect sau nu un avort, o eutanasiu sau o schimbare de sex?

4. Ceea ce contează cu adevărat este inima ta: “Spre deosebire de idolii păgâni, Dumnezeu Iehova privește dincolo de aspectul exterior, de ce-i vizibil sau de forme. După cum Dumnezeu îi spune lui Samuel, *“Domnul nu se uită cum se uită omul. Omul se uită la ce izbește privirea, dar Domnul privește la inimă”* (1 Sam. 16:7). Așadar, nu contează dacă ne închinăm sau nu. În definitiv, a te închina este un act exterior, însă ce e cu adevărat important se află în inima noastră. Oamenii vor vedea că noi ne închinăm chipului de aur și vor crede că noi îl venerăm pe împărat sau pe idolii săi, dar aceasta nu e adevărat! În inima noastră, noi rămânem fideli lui Dumnezeu Iehova. Dacă vom fi nevoiți, haideți să ne plecăm înaintea chipului de aur și nu vă faceți griji asupra a ceea ce vor putea crede ceilalți oameni”. Este acesta un argument valid?

La întoarcerea în țara sa natală, Naaman, un nou credincios Domnului, era preocupat de faptul că va fi nevoit să se plece înaintea unui idol în templul lui Rimon. Elisei i-a replicat: *“Du-te în pace”* (2 Împărați 5:17-19). De ce acest răspuns? Oare presupunea Elisei că o asemenea situație nu se va ivi vreodată? Sau însemna că, în timp ce Naaman era nevoit să se plece în fața idolului, putea să rămână liniștit din moment ce Dumnezeu oricum ar fi văzut că inima lui rămânea în realitate devotată Lui? În mod categoric, ce se întâmplă în inima noastră are o însemnătate deosebită. Dar înseamnă oare aceasta că mărturia pe care acțiunile noastre o implică nu contează deloc? Apostolul Pavel se străduia să-și păstreze o conștiință (sau cuget) curată înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor (Fapte 24:16). Oriunde e nevoie, suntem îndemnați să păstrăm o bună mărturie (1 Pet. 3:16) și să evitam situațiile care ar putea genera impresia că facem ceva gresit (Efeseni 5:3).

Există însă aici un real pericol ca, din dorința de a evita o situație care i-ar putea ofensa pe alții, să devenim robii altora, a credincioșilor sau necredincioșilor din jurul nostru. Este un pericol în a fi tributar unei forme de creștinism care este relevantă în alte țări sau a fost relevantă în generațiile anterioare. Da, e adevărat că o condiție bună a inimii este mult mai importantă decât un set de forme exterioare. Și totuși, a fi tributar unei forme inadecvate sau învechite ar putea deveni o piedică serioasă pentru unii și o piedică serioasă în răspândirea Evangheliei. De exemplu, decizia cuiva de a fuma tutun sau droguri ușoare, de a purta un anumit tip de îmbrăcăminte, de a frecventa diverse localuri de divertisment sau a locui împreună cu o persoană de sex opus cu care nu ești căsătorit. Toate acestea vor avea categoric un efect negativ în dreptul altora și-ți va afecta credibilitatea de a fi creștin. O conștiință sinceră nu este nici pe departe totul. A fost un timp când Saul persecuta adunarea dintr-o conștiință sinceră, însă mai târziu (după nașterea din nou) el avea să scrie: *“Conștiința mea este curată, însă nu prin aceasta sunt îndreptățit”* (1 Cor. 4:4). Da, starea inimii este mult mai importantă decât formele exterioare, dar vei fi cu totul neînțelept dacă vei subestima puterea de influență pe care o au formele exterioare.

5. Supune-te autorităților: “Încă din zilele lui Noe, Dumnezeu a delegat o anumită autoritate oamenilor (Gen. 9:6). Unii consideră că acest verset marchează începutul formelor legitime de guvernământ. Știm că structurile de autoritate sunt date de către Dumnezeu cu scopul unei ordini cuvenite în beneficiul nostru al tuturor, într-o anumită țară, într-un sat, într-o fermă, într-o casă sau chiar într-o sinagogă. Haosul și anarhia sunt urmarea nerespectării legilor și a ordinii. Dacă liderii sunt greșiți, vor fi răspunzători înaintea lui Dumnezeu. Cred că ar trebui să

ne supunem și să ascultăm ordinele lui Nebucadnețar. Dacă suntem chemați să ne plecăm înaintea chipului de aur, Domnul știe că ne plecăm ca un act de supunere civilă și nu dintr-o convingere personală.” Este acesta un argument valid?

Noi, creștinii, suntem îndemnați să fim buni cetățeni, să ne plătim dările, să respectăm autoritățile, chiar și cele care nu sunt creștine. *“Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu.”* (Rom. 13:1). Așadar, ne plătim taxele sau respectăm semnele de circulație chiar dacă nu suntem de acord cu ele. Însă autoritatea lui Dumnezeu rămâne întotdeauna deasupra autorității omului! Drept urmare, când autoritatea omului intră în conflict cu autoritatea divină, creștinii trebui să urmeze exemplul lui Petru și al celorlalți apostoli care au spus: *“Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de voi!”* (Fapte 5:29).

Legile naționale sunt în general bune și drepte. Dar ce trebuie să facem când legile țării te împiedică să ții poruncile lui Dumnezeu? Ca de exemplu, să te strângi laolaltă pentru închinare și zidire reciprocă (Evrei 10:24-25)? Sau când legea te constrânge să faci ceva ce tu ești convins că Dumnezeu dezaprobă, ca de exemplu participarea la război, votul, practicarea avortului, învățarea copiilor în școlile așa-zis creștine că familia homosexuală este o validă și naturală alegere în viață sau chiar oficierea căsătoriilor de același sex? Creștinii, adunările și organizațiile care aleg să se pronunțe în asemenea cazuri în favoarea autorității lui Dumnezeu în detrimentul autorității guvernului, ar putea foarte bine să piardă beneficii de ordin fiscal, pot fi ridiculizați (sau ridiculizate), sau chiar ar putea fi forțați, în cazul adunărilor și organizațiilor creștine, să-și închidă porțile. Șadrac, Meșac și Abednego au luat în considerare posibilul preț și au fost dispuși să-l plătească: *“Iată, Dumnezeul nostru căruia îi slujim poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nici nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai înălțat!”* (Daniel 3:17-18). Faptul că alegem să nu ne plecăm ar putea aduce consecințe imprevizibile. Merită să ne asumăm acest risc?

6. Manifestarea unității în poporul lui Dumnezeu: “Majoritatea dintre noi, iudeii, a ajuns la concluzia că ar trebui să ne plecăm înaintea chipului de aur când muzica va începe. De ce unii iudei ar alege să nu se plece? Oare au ei impresia că sunt singurii urmași adevărați ai lui Dumnezeu Iehova? Cu siguranță că majoritatea iudeilor nu poate fi greșită! Dacă alegi să rămâi în picioare, în timp ce mulți alți oameni care spun că se tem de Dumnezeu au ajuns la concluzia că trebuie să se plece, aceasta va strica unitatea în poporul lui Dumnezeu. Cu siguranță că babilonienii vor crede atunci că noi iudeii suntem un popor divizat.” Este acesta un argument valid?

Domnul nostru Isus a pledat în fața Tatălui Său pentru unitate între urmașii Săi, *“ca ei să fie una după cum Noi suntem una”* (Ioan 17:11, 22). Apostolul Pavel ne îndeamnă: *“să căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii”* (Efeseni 4:3). Înseamnă aceasta că ar trebui să dăm la o parte convingerile noastre personale pentru a menține unitatea familiei, congregației sau denominațiunii? Este vocea majorității întotdeauna vocea lui Dumnezeu? Fără îndoială, este bine să încerci să-i înțelegi pe creștinii care au ajuns la concluzii diferite decât tine. Unitatea practică

reclamă un anumit grad de flexibilitate și toleranță. Urmarea Domnului Isus cere cateodată să lași de la tine (Luca 9:23), va cere uneori să accepți paguba pentru ca alții să nu fie dărâmați (1 Cor. 6:7), va însemna unori să-ți limitezi propria libertate pentru beneficiul altora (1 Cor. 8:9), va cere autocontrol și răbdare (Filipeni 3:15-16). După cum spunea cineva odată *“un adevărat creștin nu este niciodată legat de propria-i libertate”*. Exista riscul să devenim legalisti ca urmare sau în legătura cu libertatea noastră!

Ca oi ale Bunului Păstor, trebuie să învățăm să ne sacrificăm propriile noastre interese și propriul confort pentru binele unității și propășirii întregii turme. Însă, uneori sunt aspecte importante când Bunul Păstor ne va chema, pe tine sau pe mine, să ne ridicăm și să nu tăcem, și aceasta pentru sănătatea și protejarea turmei. În asemenea momente, fie ca Domnul să ne dea deopotrivă curajul și harul să fim așa în dragoste și într-o atitudine care să-L onoreze pe Dumnezeu.

7. S-ar putea să existe diferite variante valide: “Poate că iudeii născuți în Babilon ar trebui să se închine, dar nu cei născuți în Israel. Sau poate doar leviții n-ar trebui să se închine. Sau poate iudeii angajați la Nebucadnețar ar trebui să fie singurii iudei care să se plece înaintea chipului de aur. De ce trebuie să ne gândim neapărat la o soluție unică? Doar avem temperamente, experiențe, convingeri teologice și trecuturi diferite. Apoi, venim din familii și seminții diferite. Dumnezeu nu doar știe că suntem diferiți, dar, de fapt, chiar Dumnezeu Însuși ne-a făcut așa! Ceea ce este bine pentru cineva poate, la fel de bine, să nu fie așa de bine pentru altcineva. Haideți să oprim discuția despre chipul de aur al lui Nebucadnețar și fiecare să facă ce crede el sau ea că este bine. Trebuie să evităm să fim judecatori și pur și simplu să ne respectăm reciproc convingerea și alegerea.” Este acesta un argument valid?

Poate fi adevărat că, în ochii lui Dumnezeu, o anumită activitate făcută de cineva să fie considerată ca fiind pacat, în timp ce, dacă este făcută de o altă persoană, să nu fie considerată așa? Poate fi ceva considerat păcat într-o cultură dar în altă cultură nu? Sau poate fi ceva considerat ca păcat într-o anumită perioadă iar în altă să nu fie? În scrisoare sa către Romani, Pavel alocă capitolul 14 pentru a lămuri chestiunea “părerilor îndoielnice”, în fapt, practici care pentru unii creștini erau bune, în timp ce pentru alții erau greșite. Unele practici sunt greșite din punct de vedere moral. Biblia o spune lămurit: *“Să nu ucizi!”* sau *“să nu comiți adulter”*, de exemplu. Acestea vor fi întotdeauna greșite! În schimb, etica altor practici poate fi ceva mai complexă, depinzând de o anumită situație și de starea conștiinței mele. Poate că ce Dumnezeu asteaptă de la tine să difere de ceea ce asteaptă de la altul care se găsește într-o cultură diferită, care are o conștiință diferită sau chiar a trăit în altă perioadă de timp. Anumite dileme pot avea soluții multiple, validate de Dumnezeu. În chestiunea “părerilor îndoielnice”, Pavel concluzionează: *“Încredințarea pe care o ai, păstrează-o pentru tine, înaintea lui Dumnezeu.”* (Rom. 14:22a).

Cu toate acestea, nu înseamnă că adevărul este flexibil. Pavel nu era nicidecum avocatul ideii postmoderne că fiecare trebuie să țină la propriul adevăr. Acolo unde revelația lui Dumnezeu asupra unei situații date este clară, vom fi înțelepți dacă ne vom supune gândurile adevărului lui Dumnezeu. Însă creștinii sinceri pot ajunge la concluzii diferite în anumite probleme, ca de exemplu, dacă este bine sau nu să faci armata, să depui un jurământ în ziua căsătoriei, să te

implici în viața politică, în problema votului sau cea a folosirii metodelor contraceptive. Barbații și femeile temători de Dumnezeu trebuie să se maturizeze și să învețe în smerenie să deosebească între voia lui Dumnezeu revelată și propria interpretare și aplicare a revelației lui Dumnezeu, și să învețe ca, în mod ferm dar elegant, să-și traiască convingerile personale în deplin respect în relațiile cu alți creștini sinceri. Trebuie să fim cu mare atenție. Din pricina aceasta, Pavel completează gândul său spunând: *“Ferice de cel ce nu se osândește singur în ce găsește bine.”* (Romani 14:22b). Nimeni dintre noi (nt. care participăm la aceasta dezbatere) n-a ajuns încă la destinația finală, și pentru că suntem încă împreună în călătorie, trebuie ca, asemenea lui Timotei, să ne luptăm lupta cea bună și să păstrăm credința și un cuget curat (1 Tim. 1:18-19). Dacă crezi că ceva este greșit, nu fă acel lucru (Roman 14:23) - este foarte important să ne păstrăm un cuget curat! Întâi de toate, corectează-ți propria gândire. De abia apoi îți vei putea corecta propriul comportament în timp ce-ți vei păstra o “conștiință curată”. Un nou tip de experiență poate fi, la prima vedere, greșit și este normal să se întâmple așa. Dacă ai crezut dintotdeauna că a vota este un păcat, simțăminte tale e foarte probabil ca vor protesta atunci când vei trece pragul cabinei de vot. Așadar, este nevoie întotdeauna să ne educăm propriul cuget într-o manieră biblică. Sentimentele noastre, cu timpul, se vor alinia conștiinței noastre.

Cinci linii călăuzitoare

Ca și creștini, nu putem ignora noile probleme etice pe care le ridică societatea modernă. Din când în când, vom fi nevoiți să facem alegeri importante. Pe ce-ți fundamentezi alegerea? Creștinii maturi vor alege totdeauna varianta care Îl onorează pe Dumnezeu. Experimentând domnia lui Hristos în probleme minore, ne va pregăti pentru deciziile mari și complexe care ne stau în față. Având în vedere că te vei confrunta cu alegeri și dileme, poate vei găsi folositoare următoarele 5 repere - mie îmi sunt de folos.

1. **Porunci:** Aspectelor clare din Biblie, supune-te în mod necondiționat. Când citești că suntem chemați să ne iertăm unii pe alții (Coloseni 3:13), să nu comitem adulter nici măcar în mințile noastre (Matei 5:27,28), alege să te supui și să ascuți. În alte probleme mai complexe, directivele biblice s-ar putea să fie mai dificil de găsit. Drept urmare, vei fi înțelept dacă vei studia serios Scriptura, în mod personal dar și sub îndrumarea altor creștini maturi.
2. **Principii:** Pentru majoritatea deciziilor din viață, nu există porunci directe. Pot ști, de exemplu, dacă e bine să lucrezi într-o fabrică care produce țigări? Pot vedea un film la cinema? Câte ore pe zi pot alocă pentru jocurile pe calculator sau pentru rețelele de socializare online? Pot să mă duc la o petrecere de Craciun organizată de compania unde lucrez? În Scriptură, poți găsi principii care te pot ajuta să iei decizii corecte. De exemplu, te poți întreba dacă un anumit lucru sau o anumită activitate zidește. Este acel lucru sau aceea activitate spre onoarea lui Dumnezeu? Ajută sau îi dă rădăcină pe alții” (1 Corinteni 10:23,24)?
3. **Caracterul lui Dumnezeu:** Dacă nu poți găsi porunci (sau directive) și principii relevante pentru problema ta, întreabă-te dacă o alegere sau o anumită activitate este în concordanță cu imaginea biblică despre Dumnezeu ca Tată: rimează ea cu inima Tatălui ceresc? Sunt anumite opțiuni în armonie cu Persoana Domnului Isus? Acea activitate Îl va mulțumi pe EL?

Te aștepti ca Duhul Sfânt care este în tine să se bucure sau să se întristeze? Caracterul lui Dumnezeu revelat va putea lumina deciziile noastre.

4. **Călăuzirea divină:** Dumnezeu nostru este un Dumnezeu care ne vorbește. *“Oile Mele ascultă glasul Meu, Eu le cunosc și ele Mă urmează”* (Ioan 10:27). Duhul Sfânt ne poate îndemna prin plasarea unui zbucium în inimile noastre, sau prin faptul că ne da o idee, o “revelație”, un ideal, o senzație crescândă, o dorință înfocată sau prin alte instrumente “subiective”. Acestea sunt căi prin care Duhul lui Dumnezeu îi poate călăuzi pe copiii lui Dumnezeu, mai ales când se confruntă cu decizii personale care trebuie luate. Prin astfel de metode, un credincios se poate duce ca misionar în Brazilia, se poate căsători cu cineva anume, poate vizita pe cineva la spital sau se poate ruga într-un mod special pentru altcineva. **Călăuzirea divină va fi întotdeauna în deplină armonie cu Sfânta Scriptură -revelația “obiectivă” a lui Dumnezeu.**
5. **Libertatea:** În anumite domenii ale vieții, chiar mai multe decât ai putea bănuî, Domnul îți permite deplină libertate în alegerile tale. În cazul în care soțul moare, o văduvă creștină *“este liberă să se mărite cu cine vrea; numai în Domnul”* (1 Cor. 7:39). Ea poate alege fie să nu se mai căsătorească fie să se căsătorească cu un bărbat creștin. Este liberă să aleagă. Motivația personală ce se află în spatele unei anume alegeri este mult mai importantă pentru Dumnezeu decât alegerea în sine.

Trei niveluri ale luptei

Este nevoie de putere și determinare pentru a înota împotriva curentului. Cum te vei poziționa? Pe cine asculți? Cum asculți? În 1 Petru 3:15-17, apostolul Petru ne reamintește că lupta pentru a găsi soluții inspirate pentru întrebările și dilemele cu care ne confruntăm se duce pe 3 niveluri:

1. **Nivelul inimii:** *“Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn”*. Înainte de a studia Scriptura sau de a te angaja într-o anumită discuție, examinează-ți inima. Dacă Hristos nu activează ca Domn în inima ta, nu vei avea nicio dorință vie în a căuta și înțelege voia Lui, cu atât mai puțin în a te supune ei.
2. **Nivelul înțelegerii:** *“Fiți totdeauna gata sa raspundeti oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă”*. Această pregătire în gândire cere muncă, care include studiul Scripturii, discuții deschise și legături sfinte cu credincioșii cu care te însoțești. Dezvoltarea unei percepții cerești și a convingerilor biblice implică timp și efort.
3. **Nivelul trăirii:** *“Căci este bine, dacă este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru faceți răul”*. Odată ce inima este bună, vom avea și o motivație corectă. Odată ce gândirea este bună, vom avea și o direcție bună. Apoi, se cere determinare și curaj pentru a trăi și a învăța și pe alții voia lui Dumnezeu în anumite probleme, într-o manieră smerită și atractivă, fiind totodată dispuși să îndurăm o posibilă rezistență de ordin social și fiind gata să plătim prețul.

Pare prea complicat? Te rog, nu te pierde cu inima. Generația noastră nu este prima care se confruntă cu astfel de dileme. Ca și creștini, nu vom înfrunta niciodată asemenea dileme fiind singuri: **avem un Însotitor!** În timp ce studiezi un anumit subiect în Cuvântul lui Dumnezeu, “duhul adevărului” dorește să ne călăuzească în tot adevărul (Ioan 16:13). E adevărat, e nevoie de muncă mentală și de discuții deschise. Însă când te confrunți cu nevoia de a lua decizii dificile, cere-I lui Dumnezeu înțelepciune: *“Dacă vreunui îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu care dă cu mână largă și fără mustrare și ea îi va fi dată”* (Iacov 1:5). Din aceasta cauză, apostolul Pavel îl încuraja pe tânărul Timotei: *“Înțelege ce-ți spun; Domnul îți va da pricepere în toate lucrurile”* (2 Tim. 2:7).

Concluzie

În urmă cu 2500 de ani, iudeii se confruntau cu o dilemă: să se plece sau nu în fața chipului de aur? Astăzi, eu și tu ne confruntăm, sau ne vom confrunta în curând, cu un număr de dileme de ordin social sau etic.

Cum te poziționezi? Pregătește-ți inima pentru a căuta și a te supune voiei lui Dumnezeu. Hotărăște-te să-ți faci timp pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu și pentru a avea legătură cu creștinii care au aceeași dorință. Cere liderilor adunării tale și grupului tău de tineri să includă asemenea dileme pe agenda discuțiilor lor. Dacă ești un lider în adunare, un învățator din Biblie, consilier sau lucrător cu tinerii, te încurajez să te edifice cu atenție pe seama acestor probleme și apoi să-l înveți și pe alții cu claritate și convingere sau cere predicatorilor din Biblie să facă aceasta. Dacă tu și eu nu vom promova o viziune biblică asupra lumii în casele și adunările noastre, cine altcineva o va face?

Ce vei face? Moise a fost chemat să se apropie de Faraon pentru a-l cere schimbări structurale de ordin social. Ioan Botezatorul a ales să fie vocal în mod public împotriva imoralității din zilele lui. Șadrac, Meșac și Abednego în mod tăcut, dar și public în același timp, au rămas în picioare când toți ceilalți se plecau în fața chipului de aur. Moise a avut succes în eliberarea israeliților din sclavie. Ioan Botezatorul a fost decapitat pentru eforturile lui evlavioase. Cei trei barbați care au rămas în picioare au fost aruncați în cuptorul cu foc, dar au primit protecția și chiar compania neașteptată a Domnului Învâsător pentru că *“au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!”* (Daniel 3:28). Tu ce ești chemat să faci?

Fie ca Domnul să-ți dea discernământ, determinare și curaj. Familia, adunarea, lucrarea și generația ta au nevoie disperată de alte exemple inspirate de felul celui al lui Șadrac, Meșac și Abednego.

Philip Nunn

Eindhoven, NL

September 2017

Source: www.philipnunn.com

Translator: Daniel Simion